

Komme mig at være en Ubillighed, om man ikke ogsaa vilde lade en Medsættelse af Straffetiden finde Sted for deres Vedkommende, ganske saaledes som det er bestemt i Loven af 30te November 1857 § 2 for Forbedringshuusfanger, og jeg har derfor ogsaa optaget samme Bestemmelse i mit Forslag. Den Omstændighed, at de efter eget Ansæelse skulle vælge Isolationen, kan jeg ikke troe bør lægge nogen Hindring iveien; thi hvis Minoritetens Forslag under Nr. 3 til § 2 gaar igjennem, ville jo Forbedringshuusfangerne kun efter deres eget Ansæelse kunne overflyttes til den nye Straffeanstalt, hvor Isolationssystemet skal bringes i Anvendelse. Jeg skal iøvrigt ikke være uvillig til at lade det bortfalde, saameget mere, som jeg nærmest har optaget det, fordi det et Sted i Motiverne til det næste Lovudkast paa Dagsordenen er forudsat, at Isolationen kun vilde faae Anvendelse paa Tugthuusfangerne, forsaavidt som de selv ønskede det; under alle Omstændigheder har jeg, hvis Bestemmelsen kun skal finde Anvendelse paa Forbrydere, begaaede efter Lovens Emanation, ikke Noget imod, at det bortfalder. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale mit Forslag.

Tessén: Da hverken den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) eller den sidste ærede Taler (Kinnestad) — hvad der da heller ikke var Tilfældet med mig — have deeltaget i Forhandlingerne i 1857, kan jeg meget godt forstaae, at de igjen have begyndt den hele — som jeg vil kalde den — theoretiske Strid, der dengang blev ført her i Salen om Fangeres Ret ligeoverfor Anvendelsen af Cellestykket. Jeg mener imidlertid, at Stillingen dengang og nu er meget forskjellig. Det er jo dengang af Lovgivningsmagten erkjendt, at Justitsministeriet bør have den Bemyndigelse for Mandsfangeres Vedkommende, som det nu søger for de qvindelige Fangers Vedkommende, og nu forekommer det mig derfor, at Spørgsmaalet kun er, hvorvidt der er nogen Grund til at lade en anden Lovgivning bestaae for qvindelige Fanger end den, den lovgivende Magt for saa Nar siden har gjort gjældende for Mandsfanger. Din Grundtenkning til, at den lovgivende Magt er kommen til det

Resultat for Mandsfangeres Vedkommende, forekommer der mig ikke for Dieblisset at være Anledning til at strides. Jeg skal derfor kun gjøre den Bemærkning for mit Vedkommende, at jeg ikke kan følge den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) i hans hele Udvikling af denne Sag. Det forekommer mig, at Fangerne kun have Ret til at blive behandlet efter Dommen i Overensstemmelse med de bestaaende Love. Dommen lyder paa, at Fangeren skal udstaae Forbedringshuusarbejde. Der er ingen Lov, der bestemmer, hvori Forbedringshuusarbejdet skal bestaae; Forbedringshuusarbejde i Celle er ligesaavel Forbedringshuusarbejde som Forbedringshuusarbejde i fælles Samkvem med Andre. Den ene af de ærede Rigsdagsmænd, som jeg nævnedes, har lagt Vægt paa, at Forbryderen var dømt til at udstaae Forbedringshuusarbejde i Selskab med Andre, og at det var uberettiget at berøve ham det Selskab, hvori Fangeren var dømt til at leve en vis Tid. Den anden ærede Rigsdagsmand lagde Vægt paa Ordet „Arbejde“, som om det var det Væsentligste ved Forbedringshuusarbejdsstraffen, at Fangeren var givet Ret til Arbejde, og at dette ikke kunde berøves ham hverken i kortere eller længere Tid. Jeg troer nu slet ikke ved Fortolkning af Forbedringshuusstraffens Begreb, at Vægten bør lægges enten paa, at Straffen skal udholdes i Forbedringshuset i Selskab med Andre, eller derpaa, at den skal bestaae i Arbejde, men at det, der maa lægges Vægt paa, er Frihedens Berøvelse i længere Tid; den Omstændighed medfører og maa medføre særegne Bestemmelser om, hvorledes Fangeren skal behandles i den Tid, i hvilken han saaledes er berøvet Friheden. Men jeg kan ligesaaalidet skjønne, at nogen Fange har Ret til at beklage sig over, at han ikke faaer Lov til at arbejde i Selskab med Andre, som at han har Ret til at beklage sig over, at han ikke faaer Lov til at arbejde den hele Tid, medens Frihedens Berøvelse varer. Medens jeg anseer Loven af 30te November 1857 som et væsentligt Argument for den Mening, at der Intet kan være til Hinder for, at gjøre Cellestykket anvendeligt, ogsaa paa qvindelige Fanger, benyttede den ærede Rigsdagsmand for Viborg (Klein) den som et Argument for den Mening,